

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 274/2020
30.01.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Марине Милановић, Добриле Страјина, Весне Субић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Војна Маринел, адвокат из ..., против туженог Града Вршца, кога заступа Градско правобранилаштво Града Вршца, ради стицања без основа, одлучујући о ревизији тужиле, изјављеној против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 1829/19 од 01.10.2019. године, у седници одржаној 30.01.2020. године донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 1829/19 од 01.10.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле изјављена против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 1829/19 од 01.10.2019. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Вршцу П 1654/18 од 15.03.2019. године, у првом ставу изреке, одбијен је приговор апсолутне ненадлежности суда. У другом ставу изреке, обавезан је тужени да тужили, на име стицања без основа, исплати износ од 16.651,60 динара, са законском затезном каматом од 26.01.2017. године до исплате. У трећем ставу изреке, обавезан је тужени да тужили на име трошкова парничног поступка исплати износ од 32.132,12 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. У четвртном ставу изреке, одбијен је захтев тужиле за исплату законске затезне камате на трошкове парничног поступка за период од пресуђења до извршности.

Пресудом Вишег суда у Панчеву Гж 1829/19 од 01.10.2019. године, наведена првостепена пресуда у ожалбеном делу је преиначена и захтев тужиле за исплату досуђених износа као стеченог без основа са законском затезном каматом је одбијен као неоснован, а тужилца обавезана на накнаду трошкова парничног поступка.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужилца је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права на основу члана 403. ЗПП и на основу члана 404. ЗПП.

Тужени је дао одговор на ревизију.

Одлучујући о дозвољености ревизије, на основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној. По оцени ревизијског суда нема потребе за новим тумачењем права, што је у складу са ставом израженим у одлуци Уставног суда I Уо 641/14 од 01.12.2016. године и правним дејством одлуке Уставног суда у смислу одредаба члана 62. у вези члана 59. Закона о Уставном суду, будући да одлука Уставног суда има правно дејство од дана њеног објављивања у „Службеном гласнику Републике Србије“, а Уставни суд није одредио начин отклањања последица насталих применом општег акта који није у сагласности са уставом или законом.

Осим тога, Уставни суд је у својој одлуци Уж 8199/2018 од 18.11.2018. године изразио становиште да је правно дејство *ex tunc* утврђујуће одлуке Уставног суда донете у поступку оцене уставности и/или законитости општег акта, могуће успоставити само по основу члана 61. став 1. Закона о Уставном суду, а што у конкретном случају није учињено. Због тога је уставноправно неприхватљиво становиште о испуњености услова за примену института стицања без основа из члана 210. став 2. ЗОО, као и успостављања одговорности туженог по основу члана 172. став 1. ЗОО.

У конкретном случају ради се о спору мале вредности из члана 468. став 1. ЗПП, у коме ревизија није дозвољена по члану 479. став 6. ЗПП, па нема места ни примени одредбе члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП.

На основу изложеног одлучено је као у првом и другом ставу изреке применом члана 404. и 413. ЗПП.

Како трошкови одговора на ревизију не представљају потребне трошкове ради вођења парнице у смислу одредбе члана 154. став 1. Закона о парничном поступку, одлучено је као у трећем ставу изреке.

**Председник већа-судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић